

риона. Почти всички съученици на Илариона отъ Търново (изброени по-горе) виждаме да влизатъ отпосле въ революционното движение и да заематъ тамъ първитѣ мѣста. Не е било възможно и Иларионъ, за интелигентността и идеализъма на когото имаме такива ласкави отзиви отъ неговитѣ съученици, да е билъ чуждъ на революционнитѣ идеи още тогазъ.

Следъ като свършилъ главното училище въ Търново въ 1868 г., Иларионъ напусналъ Арбанаси.

По нѣкои (К. Русовичъ, Д. Папазовъ) Иларионъ заминалъ за Букурещъ при роднинитѣ си, за да се учи или да постъпи на работа. Въ Букурещъ живѣели братя на баба му. Тамъ само Иларионъ е могълъ да научи добре говоримия и писменъ ромънски езикъ, а може би и френския. Това мнение, обаче, изглежда да се опровергава отъ писмото, което намѣрихме у сестрината внучка на Илариона. То е най-старо запазено писмо на Илариона, писано на гръцки отъ Русе на 25 септемврий 1868 г. до родителитѣ му.

Отъ това писмо ние заключаваме, че Иларионъ въ 1868 г., почти веднага следъ свършването на учението си въ Търново, заминалъ да търси работа въ Русе. Въ този градъ е имало арбанасчани, като семейството на Тома Кърджиевъ и др., които биха могли да му помогнатъ да се нареди на работа. Тамъ Иларионовиятъ баща ималъ и нѣкакви взимания отъ нѣкой си Обрешко, както се види отъ друго едно писмо отъ 1872 год.

Отъ писмото се вижда, че Иларионъ е постъпилъ отначало при нѣкакъвъ търговецъ като служащъ — писарь, когото карали да пише писма.

Тѣй започналъ неговиятъ животъ въ Русе.

ЖИВОТА НА ИЛАРИОНА ВЪ РУСЕ

Въ 60—70-тѣ години на миналия вѣкъ Русе билъ центъръ на Дунавския вилаетъ и най-важенъ